

Kutgitaar



nr 1 - 2011

KUTGITAAR

nr 1 - 2011

Neem de kutgitaar nooit in de hand
Probeer te spelen zonder ogen
Volg geen enkele stap.

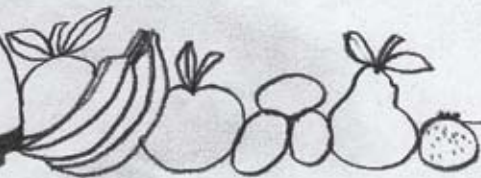
Het was spannend, er werd gezweet en genoten, er was kritiek maar niemand kan zeggen dat we er niet stonden. Het publiek stond in een andere zaal en ging uit zijn dak. Ik wilde handen zien en vroeg hier nadrukkelijk om. Peter deed percussie, tikte op zijn wodkaflles welke alsmaar dieper en dieper klonk. Er werd ritmisch in polsen gesneden en de driekoppige afvaardiging uit Kinshasa bezong het feit dat ze polio hadden doorgemaakt. We namen onze toegift terug omdat het publiek er niet om had gevraagd en kregen respect. Ik hing mijn kutgitaar aan de wilgen en deed alsof er niets gebeurd was.

Mijn gitaar is een man, een man van zo'n pak 'm beet 46 jaar. Zijn besnaarde penis is erg prominent aanwezig en alleen bij aanraking van dit door ijzer gesegmenteerde lid geeft hij een teken van leven. Je moet hem aandacht geven, anders raakt hij ontstemd. Ik kan hem laten schreeuwen als een varken, huilen als een kind en zingen als een zeemeermin. Ik sla hem kapot tegen een versterker en zeg tegen mijn ouders dat hij is gevallen. Dan krijg ik een nieuwe, een jongere, met ballen.

een kutgitaar
volgens google
afbeeldingen:



① blender
met fruit
noest



↑
KIWI'S

② een vrouw met
onduidelijke wenk-
brauwen



③ HEEL
WAT
PLAATJES
VAN GEWONE
GITAREN

⑤ EEN
PUNNIK-
PADDESTOEL



DUSSSS...

een
kutgitaar
moet er
in het
echt ±
zo →
uit-
zien.



EEN GOEIE KUTGITARIST

Mijn kutgitaar was van koper. Op kijkavonden vertelde ik aan mijn mogelijke toekomstige huisgenoten dat ik een kutgitaar had en dat ik daar elke dag een uur op speelde, want ik wilde een goeie kutgitarist worden. ‘Wil je die kamer eigenlijk wel?’ zei zo’n jongen dan met van dat halflange studentenhaar.

Ik bleef oefenen en woonde nog voor lange tijd bij mijn ouders. Mijn vader zei: ‘Jij komt er wel. Je bent een echte Claassen. Een volharder.’ Mijn moeder knikte instemmend en schoof een bord andijviestamp voor mijn neus.

Maar om een goeie kutgitarist te worden moet je ook een beetje talent hebben. Ik moest het langzamerhand maar eens onder ogen zien: dit ging ’m niet worden. Op een dag verkocht ik mijn kutgitaar aan een jong kutgitaristje uit de buurt en vertrok naar de stad. Daar kocht ik een kutpen, vond een kamer en werd een kutschrijver.

MET JE KUT...

Is het u ook al opgevallen? Of ben ik nou de enige die ziet dat de slechtste gitaristen vaak de duurste gitaren hebben, zodat ze hun onmacht nog enigszins kunnen verbloemen? Het geval is een fallus, stelletje cockrockers!

Is het niet juist de kunst om met minimale middelen het maximaal mogelijke eruit te persen?

Uit de kunst! Of uit de kunst?

Akkoord akkoord.

Ik wil een kut, ik wil een kudit, ik wil een kutgitaar! En dan rondlopen over straat maar vooral zitten op de bank. Zitten en zitten totdat ik een ons weeg. En dan jengelen, striemen, slappe handjes en bloedende vingers. Misschien zing ik dan ook een beetje, het is maar net hoe de zon schijnt, nietwaar?

'We maken er maar het beste van,' zei Fons.

Ik zeg doe maarr.

Mijn gitaar stinkt en bestaat uit kurk, herinneringen vullen de klankkast, soms lijkt het op lijm. De snaren des tijds brokkelen langzaam af telkens wanneer ik ze aansla, zo broos dat ze zijn. Ik probeer ze te stemmen maar de juiste toon ontbreekt. Toch spreekt de onderliggende melodie boekdelen, zo sluimerend zo huiverend. Maar is dat alles? Ik vind het maar kut...

Maar goed, hoe ging dat ene kutliedje nou ook alweer?

LIVE

Je hebt weer een gitaar gekocht. Ik zie je door het raam, staand tussen de box en je laptop: de zwarte band om je gebogen schouders, pedalen aan je voeten, een kleine versterker op de vensterbank.

Je glimlachte op de momenten dat het publiek juichte. Je lachte niet, je glimlachte. Alsof je met al die mensen iedere avond opnieuw een grap uithaalde en twijfelde of je de clou moest vertellen.

Je sms't twee uur van tevoren onze vaste afspraak af. Je voelt je niet goed en gaat naar bed. Later hoor ik van je vrouw dat je een lang gesprek met je baas hebt gehad.

Ik doe eigenlijk maar wat, zei je. We sliepen in een kelder in Noorwegen, waar je die maanden woonde. Met een gitaar. We rookten tot mijn keel pijn deed. Ik ben helemaal niet zo'n geweldige gitarist, zei je.

Ik vertel dat ik stop met roken omdat ik bang ben eerder dood te gaan. Jij haalt je schouders op. Eerder dan wat, antwoord je. Ik heb altijd gedacht niet ouder dan veertig te worden.

Op het podium liet je je gitaar soms los, als je niet behoefde te spelen. Het instrument bungelde dan losjes voor je buik. En als je wel speelde, leek het nog alsof je 'm niet vasthield.

Je vraagt me vaak of ik dezelfde keuzes zou maken, als ik mijn leven over zou mogen doen. Soms haal je bij de videotheek dvd's van gitaristen en bekijkt die de hele middag met je zoon op schoot.

Je hebt weer een gitaar gekocht.





GITAARMUZIEK

Hoewel er fauteuils voor het bureau staan zitten ze om de hoek van de tafel.

‘Wat is dit nu weer’, zegt ze.

‘Wat zie je?’ vraagt hij.

‘Ja, wat denk je zelf...kom op zeg, heb hier vandaag gewoon echt geen zin in.’

‘We hebben een afspraak, nietwaar.’

Ze kijkt stuurs naar het tafelblad dat net lijkt opgepoetst.

‘Is er niks te drinken hiero?’ vraagt ze en wappert even met een hand voor haar gezicht.

‘Ik zal zo wat halen, maar concentreer je eerst even op de tekening.’

‘Jij met je tekeningen altijd.’

Ze is goudbruin, alsof ze net op vakantie is geweest, maar dat kan ook aan het beeld liggen. Haar gitzwarte haar is strak afgeknipt bij haar pony en schouders.

‘Je weet dat ik je wil helpen en daarom maken we deze afspraken. Ik vraag alleen je medewerking, meer niet.’

Hij schuift de tekening naar haar toe en hun armen raken elkaar even.

‘Wat zie je?’

Ze laat haar hoofd zakken. ‘Sorry, ik kan gewoon niet kijken nu, kan het gewoon niet opbrengen.’

‘Heb je last van de warmte?’

‘Beetje,’ zegt ze zonder hem aan te kijken.

Hij staat op, loopt naar een witte ventilator en drukt die aan. Ze sluit even haar ogen en laat haar hoofd naar achter hangen.

De tekening glijdt naar de rand van de tafel en valt er dan af. De tafel is best lang, je zou er met gemak met zes man aan kunnen dineren.

‘Wil je de tekening even voor me oppakken?’ vraag hij. Ze wacht even, staat dan op en doet haar rokje goed. Ze is heel lang en heeft mooie benen. Hij kijkt er naar. Er klinkt nu gitaarmuziek. Ze buigt een beetje voorover, kijkt dan naar hem om en bukt heel langzaam, met gestrekte benen, naar de tekening.

FLUITEN

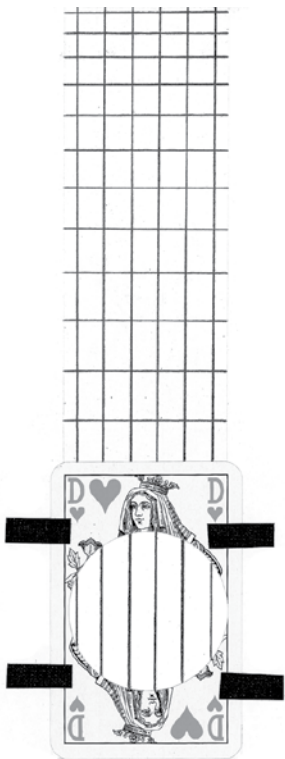
'Nog een geluk dat hij die kutgitaar van hem nooit meer heeft kunnen aanraken. Elke zaterdagavond stond hij daar goede sier mee te maken in het café. Bij de meisjes he. Met The King ook nog. Daar ben ik dus al heel mijn leven fan van. Hound Dog stond op in de auto toen ik hem aanreed, begrijp je. Ik zag hem het café uitstappen. Met die vetkuif van hem. Ik wachtte er gewoon op. Het gaspedaal in en daar ging die. Zo over de motorkap. Die kutgitaar lag midden op de weg. Ben ik nog een keer of drie overheen gereden. Zo gek was ik.

Ik kom hem nu nog wel eens tegen. In z'n karretje. Dan loop ik naar hem toe en dan zeg ik: Sta eens op! En dat ken die dan niet he. Want hij heeft er dus een dwarslaesie aan overgehouden. Dat vind ik nou humor. Dan kan ik eens lachen, weet je wel.

Maar liever had ik hem kapot gereden. Dat durf ik best te zeggen. Ik was dat getreiter gewoon spuugzat. Echt waar. Wat denk je? Als iemand je jarenlang aan je kop treitert, zo van rooie dit, rooie dat, wat denk je dat er dan gebeurt? Dan word je helemaal gek. Want dat iemand rood haar heeft, ken diegene daar wat aan doen? He, ik vraag je wat. Oh. Nee, inderdaad. Dat dacht ik al. Daar ken diegene niets aan doen.

Och man, had ik hem maar doodgereden. Dan had ik een vele lagere straf gehad. Ja, dat zeg ik toch. Een lagere straf... Snap je dat niet? Dooien kennen niet praten. Dat bedoel ik. Want hij heeft in het ziekenhuis zijn bek opengetrokken. Dat was ook het enige dat hij nog kon. Zijn bek opentrekken. Kostte me zestien jaar van mijn leven. Maar goed. Elvis ken die alleen nog fluiten.'

Dit verhaal is gebaseerd op het interview met Benno van T. in de VPRO Thema-uitzending 'Daders'.



MIEP MIEP

Mijn kutgitaar is zeven jaar en doet Road Runner na.
Miep Miep – Ik kan daar weinig aan doen. Het is een My
First Casio Cunt Guitar. Ik heb hem van mijn moeder gehad.

Mijn vader leent'm vaak. Dan zit hij uren in de slaapkamer
en hoor ik meer dan de kutgitaar alleen.

Bijvoorbeeld de vogels buiten.

Bijvoorbeeld een burenruzie.

Bijvoorbeeld de dieseltrein in de tuin van de buurman.

Bijvoorbeeld een barbecue.

Bijvoorbeeld Mark Knopfler door de speakers van de
boombox van de gettograffitinegers op de hoek. Die
zijn gek op Mark Knopfler. Dan zeggen ze 'Ik ben de
motherfucking Sultan of Swing bitch. Ik krijg mijn money
voor nothing en mijn kip voor niks.' Ik mag daar niet mee
omgaan van mijn moeder.

Mijn vader zie ik wel eens met ze praten. Hij heeft het vast
over mijn kutgitaar, maar op die momenten heb ik zelf mijn
kutgitaar vast.

HARMONIE DAN?

Zes Sirenen – respectievelijk luisterend naar de inspirerende namen, of meer initialen, E/A/D/G/B/E – die naar eigen inzicht beroerd kunnen worden. De absurditeit van het leven trachten te duiden met behulp van het medium dat ‘gitaar’ heet en daarbij plukken aan de verlokking zelve. Het is bijna alsof je voor God speelt... Een zogeheten Gitaargod wellicht? Dit beest van een alliteratie lijkt verantwoordelijk voor het welig tieren van de onderhavige ‘kutgitaar’. De gitaar kent een rijke geschiedenis, maar de kutgitaar lijkt pas sinds enige decennia tot volle wasdom te zijn gekomen. Het is de slet van de popmuziek, gangbang door zovelen... (nu is dat met zes kutjes niet zo moeilijk natuurlijk). Over de vrouwelijkheid van de gitaar valt niet te twisten – al heeft een aantal, al dan niet homofobe, headbangers deze middels het aanbrengen van onomwonden masculiene contouren proberen te corrumperen –, maar de verleiding van vrouwelijkheid brengt ongemakken met zich mee.

Vanuit een genealogisch perspectief zal ik voor het gemak de geboorte van de kutgitaar markeren met Dylan Goes Electric. Een episch moment op 25 juli 1965 waarop de weg werd vrijgemaakt voor een ongebreidelde kutgitaarpandemie. De dragers van het vileine virus zijn vrijwel dagelijks te bewonderen via talloze media. Hierin profileren ze zich als rechtgeaarde gitaargoden die Hermes willen omzeilen to go straight to the source. Hun ambivalente narcisme kent een eponiem noodlottig einde. Behoort de kutgitaar tot een van de architecten van zelfdestructie of

heeft laatstgenoemde behoefte aan een instrument om zich kenbaar te maken? De kutgitaar roept vele vragen op, maar de voor mij meest relevante is: Waarom is die kutgitaar toch zo onverwoestbaar?!?

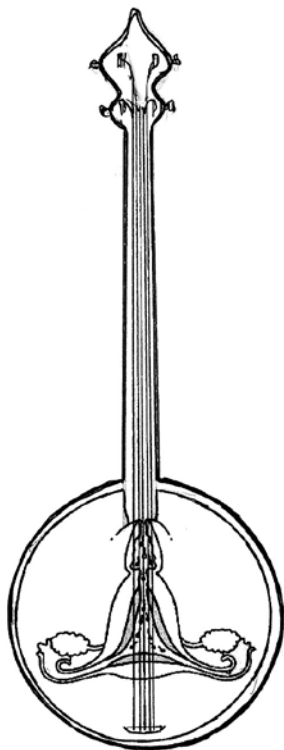


FIG. 256 : de baarmoederbanjo, een uitvinding van E. Diga, is volgens een enkeling de voorloper van de kuitgitaar. (Volgens Diga speciaal ontworpen om 'deen vrouwtjesch eenen kletschnatte poesch te bezorgen'. Hoewel de wetenschap nog steeds geen bewijs weet te leveren over de uitwerking van het instrument was wijle Diga in het bezit van maar liefst 79 kinderen bij 43 verschillende vrouwen).

GRINDCORE

Eerst begon ik kleur te zien, daarna pas 3D. Het was een voorwaarde begreep ik later. In het park was het gras zo walgelig groen aan het stralen dat ik er direct misselijk van werd. De picknicks met stokbrood en rosé schoten als paddestoelen uit de grond. Bij aankomst spotte ik op het veld meteen acht of negen gitaren en het dubbele aantal gitaristen. De gitaar was nog altijd het meest gangbare doorgeefinstrument. Lucy en ik rookten zware shag en dronken lauwe thee die we hadden meegenomen in een thermofles.

Ik schreeuwde iedere morgen driehonderd woorden in het klankgat van m'n kutgitaar, wachtend op de echo. Tevergeefs. M'n vingers waren weer ontstoken, ondanks het nieuwe zalfje. Het vlees was ziek van het vele tokkelen. Lucy huilde zachtjes toen ik de oude snaren verving. 'Wat gaan we doen vandaag?', vroeg ze weken aan een stuk. 'Naar het park,' zei ik iedere keer, alsof dat het laatste was dat we samen zouden doen. 'We gaan naar het park, luisteren naar al die andere kutgitaristen.'

Voordat we gingen slapen kamde ik het dode zwart geverfde haar op haar hoofd aandachtig maar zonder dat ik er iets bij voelde. Alleen de brandende pijn in de pees van mijn pols. 's Nachts droomde ik zwetend onmogelijke toonladders.

Het duurde vanaf de winter gerekend zes maanden tot ik

zelf geloofde dat ik de snelste grindcoregitarist ter wereld was.

Tegen het einde van de zomer had ik het gevoel dat ik pas echt wakker werd. Als we naar de bioscoop gingen droeg Lucy een pruik met rode krullen en passende lippenstift. Met onze handen verstrengeld keken we door de briljetjes naar het scherm, één oog groen en één oog rood, en zo was het, dat zij me weer diepte leerde zien.

- 02 Maartje Wortel**
- 03 Niek Hayen**
- 05 Eva Mouton**
- 08 Willem Claassen**
- 09 Sander van de Moosdijk**
- 10 Tim Pardijs**
- 12 Hester Postma**
- 14 Jan Willem Sterenborg**
- 16 Martijn Brugman**
- 18 Bert De Geyter**
- 19 Dennis Gaens**
- 20 Remy Britsemmer**
- 22 Vincent Dams**
- 23 Oscar Wyers**

kutgitaar@gmail.com